

Csanádi Imre

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXI. évfolyam, 38. szám, 2017. szeptember 22.

Megragadott egy rövid verse, amelyet most emlékezetből idézek. „Legyek kismester inkább, dolgaértő, / ki ha-mit tesz, tisztességgel csinálja, / mintsem titánok zagyva, pofatépő, / álegekig sötétlő / paródiája.” Ezek a dühös, gőgös sorok nagyon rávallottak Imrére. Ott volt mögöttük a kiadói tapasztalat, az elbírálásra százával kapott verseskötetek, amelyeknek túlnyomó többsége Juhász Ferencet, vagy még inkább Nagy Lászlót próbálta majmolni. Messze volt még az a fordulat, amely mindenek előtt Vas István propagandájának, majd Tandori és Petri költészetének hatására gátat vetett a titanizmusnak a magyar költészetben - annak a „lírai fényűzésnek”, amelynek végét ugyan Nagy László jelentette be a Zöld angyalban, de tette ezt a magyar irodalom egyik legfényűzőbb versében.